

СТЕФАН БОНЕВ

МОЯ МАЛКА МАРТА

Част 8 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Къде си, малка бездомнице? Забрави ли прага на моя дом? Няма никога да чуя драцене по вратата и самотното ти мяукане? Няма ли пак да се отъркаш в краката ми и да мъркаш, докато те галя?

Още помня онзи ден, когато се спънах в малкото ти пухкаво кълбо. Повдигнах те — трепереше. Взех те в скута си, за да те стопля. Опита се да изскочиш, но не те пуснах. После дълго драска и хапа премръзналите ми ръце. Кръвта се бършеше в бялата ти козина. После, като те вдигнах над главата си, ми заприлича на мартеница. Ще ми носи здраве и късмет, си рекох. След това, колкото и да те къпех и чистех, никога не се изми онова червено петънце на челото ти.

Върни се, Марта, моля те! Вече се заглеждам във всяка случайна котка, която пресича улицата. Три месеца станаха, откакто те няма. Страх ме е за тебе. Веднъж видях на ъгъла една прегазена бяла котка. Сърцето ми се обърна. Не беше ти, знам. Нямахте го петното на челото. Ти трябва да се върнеш. Длъжна си, чуваш ли?!

Извинявай! Нищо не си длъжна, разбира се! Ти избра свой път и тръгна по него. Както децата след време се откъсват от родителите си. Искам да дойдеш поне веднъж, да видя, че си жива и здрава. После върви там — при твоите ... Нямам право да те откъсвам от тях. Мен ме остави. Аз съм само един самотен и влюбчив старец, на когото не му остава още много.

И друг път си изчезвала, Марта. Но тогава беше за по няколко дни. После се връщаше отново при мен. Не се интересувах къде ходиш, но чуех ли котараците да плачат зад къщата, знаех, че пак ще остана сам. Този път нямаше никакви котараци. Нямаше го и колебанието ти. Да, ти се колебаеше. Едва сега го осъзнавам. Търкаше се в краката ми и поглеждаше ту към мен, ту към храстите край оградата. После аз те сритвах леко, все едно те пъдех. А ти, Марта, тръгваше, спираше се отново да ме погледнеш и след това изчезваше в храстите. Този път просто забелязах, че те няма. Дълго те виках, търсих те в избата, на тавана, навсякъде ...

Впрочем може би аз изобщо не те обичам. Това е просто егоизъм. Един старчески, безсмислен и безсрамен егоизъм. Искам да си при мен, за да не съм сам. Въобразявам си, че те обичам и не можеш без мен. И само заради това исках да те откъсна от средата ти, за да станеш само моя. Ако някой някога е обичал, то този някой изобщо не мога да бъда аз. По-скоро ти. Да, да — ти! Преодоляваш животинското

в себе си, надмогваше инстинктите си, за да не бъде сам. За да има кой да се търка в треперещите ми старчески крака.

О, значи си ме съжалявала. Колко доблестно и благородно! Мерси! Стой си там, при котките! Мога спокойно да живея и сам. Никому не съм нужен, но никой не ми и трябва.

Какво говоря аз — че си ме обичала. Глупост, свещена глупост! Знаеш ли какво обичаше ти? Обичаше млякото и огризките, които ти подхвърлях след ядене. Наплюскваше се, а после правеше нощни оргии с махленските котки. И ми се присмиваше, нали! Какво ли си си мислила — ще го лъжа този стар глупак, докато е жив, после ще отида другаде. Върви! Свят широк. Глупаци като мене — много.

С едно нещо се гордея само. Колко ли бяха тези, които те коткаха и ти предлагаха лакомства, само за да те погалят. Но ти не отиде нито веднъж. Стоеше до мен и аз бях горд, че си само моя, на никого друго. Обичах те като жена. Даже и за бабичката, лека й пръст, не съм отделял толкова време и грижи, колкото за теб. Неблагодарница!

Не ме слушай! Говоря всички тези работи, защото съм сам. Къде ли си сега? Може би в някоя по-богата къща. Може би млади момичета те решат и четкат пред огледалото. Много ще ти отива една червена панделка. Как не съм се сетил по-рано да ти купя. Сигурно всяка вечер те къпят с шампоан. Ти си хубава котка, няма да останеш на улицата.

Ами ако се ровиш из боклуците за храна и спиш между казаните. Всичко се случва. Или пък са те хванали хлапетата и сега те измъчват. Ще ви пребия, маскири с маскири! Къде сте?! Къде си? Марта?

Не трябваше изобщо да те намирам през онази студена вечер. Не трябваше да те взимам на ръце. Не трябваше да оставям кървавия белег на челото ти. Щях отдавна да съм те забравил, както не една или две случки в живота си.

А може би си някъде наблизо. Спотайваш се и ме следиш. Изпитваш ме значи. Искаш да видиш какво ще направя. Няма да си взема друго коте. Успокой се, ако това чакаш. Такава лошотия като тебе никъде няма да намеря. Или пък какво си мислиш там, някъде из храстите, че ще започна да се тръшкам и да си блъскам главата, задето те няма. Я стига си се крила! Хайде — мац! Мац! Къде си? Стига си ми тровила нервите.

Помниш ли онзи журналист, дето дойде при мен. Пита ме на колко години съм — правели анкета за най-възрастен човек в селото.

Аз излязох най-дъртият. Той така се зарадва. Задаваше ми въпроси, а аз отговарях. И накрая ти се оплете в кабела, събори магнетофона и обърка работата. Сякаш ме ревнуваше от журналиста, от микрофона, от всичко, което бе чуждо на къщата ми. Така и не излязох във вестника. И по-добре. Но ако дойде пак при мен, ще искам да пусне обява. Който намери бяло коте с червено петънце на челото, да го върне срещу заплащане. Имам си скътани пари за погребението. То, като умра, няма да ми трябва много. Един дървен сандък... и това е. Само че искам, като склопя очи, ти да си до мен. Искам да си последното нещо, което ще видя през живота си. Ако те намеря, така да знаеш, ще те вържа вкъщи. Никъде да не ходиш. Без теб не мога нито да живея, нито да умра. Искам първо да затворя очи, после върви, където щеш. Искам до последния си миг да съм сигурен, че си добре, че още е лъскав косъмът ти, че стои кръвта на челото ти.

* * *

Много бързо се мръкна тази вечер. Колко е тъмна и празна без теб тази стая. Колко е пуста! Няма ли да се върнеш, Марта? Но какво става? Какво е това мяучене? Като че ли са много малки котета. Бели като тебе, малки и треперещи. С червени точки на челата. Ей сегичка, да стана... Ще дойда и ще ви притисна до себе си. Ще ви стопля всички. В моята стая има място, ще ви събера. Не се бойте! Само да стана. Толкова съм уморен. Но защо не мога да се помръдна от леглото? Трябва да си почина малко. Марта! Ела! Нали знаеш дупката под вратата. Прекарай ги вътре, едно по едно. Като малки бели овчици. Печката е запалена. Аз само да си почина малко и ще стана... Ще ви нахраня. Има за всички. Аз само малко... Ей сегичка! Толкова те чаках... Ела, Марта! Марта... Марта...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.